

Castex, un primer ministre per a “les Frances”

written by Llorenç Prats | 16 de juliol de 2020

L'alcalde de Prada de Conflent, Joan Castex, és el primer ministre de la república veïna, la República Francesa. És el primer ministre de “les Frances” com diu ell, encertadament.

Joan Castex substitueix Édouard Philippe i s'haurà d'entendre directament amb Emmanuel Macron davant de reptes insospitats, a nivell intern, en un país alçat (la teranyina mobilitzadora dels *gilets jaunes* –els armilles grogues– s'ha organitzat i enfortit) i dins d'una Europa afeblida per la dura crisi anunciada des de les seves institucions.

Castex, de 55 anys, és un home format en la tradició administrativa de l'alta direcció de l'ENA, Escola Nacional d'Administració, des d'on han sorgit gestors freds i forts capaços d'encarar tota mena de reptes. Precisament, la seva implicació en la gestió de la pandèmia que vivim és el que li ha fet guanyar el reconeixement necessari per accedir a la funció de primer ministre de la república. Accedir a l'ENA, estrictament per mèrits, és una de les millors garanties per fer possible una pedrera de professionals que nodreixin l'estat de gestors eficients.

Però el que ha estat l'alcalde de Prada de Conflent és molt més que un brillant gestor en polítiques públiques. És un home arrelat al territori i un fervent defensor de les seves potencialitats. Per això, sense por, parla de “les Frances” en moltes de les seves intervencions. La gestió més eficaç és la que parteix de la realitat que és on hi ha les capacitats. Negar-ho mina qualsevol pretensió de millora general.

Castex, tot i el seu origen occità, té un perfecte domini de l'idioma català, el qual entén com a indispensable com a batlle de la capital del Conflent, a la Catalunya del Nord. De

fet, aquesta convicció també el va conduir a participar activament en les diferents edicions de la Universitat Catalana d'Estiu, la qual celebra anualment un campus universitari en aquesta ciutat més enllà dels Pirineus. I també, amb algunes reserves, es va sumar èticament al manifest de suport als presos polítics catalans perseguits i condemnats pel sistema judicial espanyol i va denunciar, fins allà on va poder, la violència policial espanyola que es va emprar contra els ciutadans que van voler exercir pacíficament el dret a l'autodeterminació de Catalunya durant la jornada nacional del primer d'octubre de 2017.

La visió catalana que aporta aquest polític en la nova crisi europea serà determinant, en molts sentits. Perquè com ha manifestat ell mateix, ell prové del sud de l'Hexàgon, i sap el que s'hi cou i les seves dificultats. El sud d'Europa té problemes endèmics. Els subsidis públics, els fons europeus de tota mena, han acabat destruint l'autoestima dels seus beneficiats, acostumats a parar la mà. La nova visió, per tant, plantejarà crèdits, a retornar, tot exigint responsabilitat i compromís. Les grans transferències a fons perdut seran impossibles. Tot plegat, seguint un esperit molt nostrat d'anar per feina i de tenir paraula.